

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 595/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Ščurym, Mierová 1725, Čadca, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 180/2016 zo 16. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Ščurym, Mierová 1725, Čadca, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na nezávislý a nestranný súd podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a uznesením Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cdo 180/2016 zo 16. augusta 2017 (ďalej len „namietané uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom podaným Okresnému súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) domáhal vrátenia daru, a to nehnuteľnosti (bytu), ktorú žalovaná od sťažovateľa nadobudla na základe darovacej zmluvy spisanej vo forme notárskej zápisnice sp. zn. N 167/2005 Nz 25910/2005 z 8. júna 2005. Sťažovateľ sa dožadoval vrátenia daru, keďže podľa názoru sťažovateľa žalovaná hrubo porušila dobré mravy. V darovacej zmluve bolo okrem darovania spornej nehnuteľnosti zriadené vecné bremeno doživotného bezodplatného užívania darovaných nehnuteľností v prospech sťažovateľa „*tak, ako ich užíval doposiaľ*“. Podľa názoru sťažovateľa z predmetnej dikcie darovacej zmluvy je zrejmé, že mal predmetnú nehnuteľnosť užívať bezplatne. Žalovaná sa dopustila hrubého porušenia dobrých mravov tým, že podala proti sťažovateľovi žalobu o zaplatenie sumy 590 € (predmetná suma predstavuje sumu vyúčtovanú spoločnosťou [REDACTED], za služby spojené s užívaním bytu).

Okresný súd jeho návrh rozsudkom z 18. marca 2014 zamietol s tým, že sťažovateľa zaviazal nahradiť odporkyni trovy konania. Proti označenému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, ktorému Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) nevyhovel, prvostupňový rozsudok potvrdil ako vecne správny a taktiež zaviazal sťažovateľa na úhradu trov konania. Právoplatné rozhodnutie napadol sťažovateľ dovolaním. Najvyšší súd namietaným uznesením dovolanie odmietol. Zároveň rozhodol, že žalovaná ma nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že „*uvedeným rozhodnutím boli porušené moje základné ústavné práva a slobody, pretože vyššie uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR. ako i jemu predchádzajúce rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie pokladám za protiústavné, nezákonné a nesprávne, vychádzajúce z nesprávneho skutkového zistenia a nesprávneho právneho posúdenia. Procesný postup súdov prvej a druhej inštancie, ako i NS SR v predmetnom spore nebol správny, v dôsledku čoho namietané rozhodnutie (aj jemu predchádzajúce rozhodnutia) pokladám za rozhodnutie/a zasahujúce do mojich základných ľudských práv.*“.

4. Sťažovateľ zhodnotil, že namietaným rozhodnutím, ako aj rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu došlo k porušeniu jeho označených práv. Zo sťažovateľovej argumentácie vyplýva, že podľa jeho názoru namietané uznesenie najvyššieho súdu, ako aj rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu sú poznačené nedostatkami v skutkových zisteniach, obsahujú nesprávne právne závery a neobsahuje dostatočné odôvodnenie.

5. Opierajúc sa o všetky uvedené skutočnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vo veci takto rozhodol:

„Základné právo [redacted] vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 postupom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/180/2016 zo dňa 16.08.2017 (v konaní vedenom na Okresnom súde v Čadci pod sp. zn. 4C/53/2012) porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva [redacted] finančné zadošťučinenie vo výške 2.000.- € ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré je povinný zaplatiť porušovateľ do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/180/2016 zo dňa 16.08.2017 ako protiústavné a vec mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Porušovateľ je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 374,81 € za 2 úkony právnej pomoci /prevzatie, príprava zastúpenia a podanie sťažnosti - jeden úkon á 147,33 € + 8,84 € režijný paušál + 62,47 € (20 % DPH)/ na účet právneho zástupcu JUDr. Ladislava Ščuryho vedený vo VÚB, a.s.. pobočka Čadca. č. ú: v tvare [redacted] do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

10. Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Opierajúc sa o uvedené východiská pristúpil ústavný súd k preskúmaniu sťažnosti sťažovateľa s cieľom posúdenia, či účinky uplatnenej právomoci vo veci konajúcich súdov sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označených práv.

11. Z obsahu namietaného uznesenia najvyššieho súdu, ktoré bolo predmetom preskúmania zo strany ústavného súdu, ako aj z obsahu prvostupňového rozsudku, ktorý krajský súd potvrdil ako vecne správny, vyplýva, že návrh sťažovateľa, ktorým sa domáhal vrátenia daru proti odporkyni, bol prvostupňovým rozsudkom zamietnutý.

Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol: „... k zániku darovacieho vzťahu podľa ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka dochádza po splnení dvoch právnych skutočností. Musí byť preukázané hrubé porušenie dobrých mravov správaním sa obdarovanej voči darcovi alebo členom jeho rodiny a musí byť preukázaný jednostranný právny úkon darcu adresovaný obdarovanému, ktorým žiada vrátenie daru.“. Vzhľadom na splnenie prvej podmienky, t. j. existenciu jednostranného právneho úkonu darcu adresovaného darovanému, ktorým žiada vrátenie daru (kópia výzvy na vrátenie daru tvorila súčasť súdneho spisu okresného súdu), súd sa pri vykonávanom dokazovaní zaoberal správaním žalovanej, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako hrubo porušujúce dobré mravy. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že strany sporu si vykladali znenie darovacej zmluvy v časti „užívať darované nehnuteľnosti tak, ako tieto užíval doposiaľ“ rôzne, keďže v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa je uvedené: „Navrhovateľ - darca tvrdil, že si dohodnuté vecné bremeno vykladal tak, že bude byť užívať bezplatne, teda nebude platiť vôbec nič, pretože byt daroval. Nebude platiť nájomné, nebude platiť služby spojené s užívaním bytu, nebude platiť do fondu opráv, údržby a nebude platiť za zriadenie vecného bremena.

Odporkyňa - obdarovaná tvrdila, že prejav vôle v rámci dohodnutého vecného bremena bol taký, že darca nebude platiť obdarovanej ako vlastníčke nájomné, nebude

platiť do fondu opráv a údržby, ale za vlastnú spotrebu, teda služby spojené s užívaním bytu, bude platiť. Tvrдила, že takto to aj spoločne ustálili v Advokátskej kancelárii JUDr. Stopku.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že zmluva bola uzavretá dňa 8.6.2005, zavkladovaná dňa 10.10.2005 a navrhovateľ ako darca platiť služby spojené s užívaním bytu pred uzavretím darovacej zmluvy, aj po uzavretí darovacej zmluvy. Naposledy zaplatil služby spojené s užívaním bytu v 6/2010...

... Výsluchom darcu mal súd preukázané, že od roku 2005 do roku 2010 platiť služby spojené s užívaním bytu, teda platiť ich 5 rokov. Súd preto neuveril jeho tvrdeniu, že pri uzatváraní darovacej zmluvy dňa 8.6.2005 si pojem bezodplatné užívanie bytu tak ako doteraz vykladal tak, že nebude platiť vôbec nič, ani nájomné, ani služby spojené s užívaním bytu. Takéto tvrdenie je v rozpore s jeho hmotnoprávnym správaním...

... Je potrebné konštatovať, že žaloba o vrátenie daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka nemôže slúžiť na to, aby navrhovateľ ako darca dodatočne korigoval svoje rozhodnutie, ktoré neskôr, buď sám alebo pod vplyvom okolia, vyhodnotí ako nesprávne. Platnosť právneho úkonu sa posudzuje ku dňu jeho uzavretia a rozpor s dobrými mravmi ku dňu, kedy k tomuto rozporu malo dôjsť. Skutočnosť, že sa navrhovateľ rozhodol nesprávne, keď daroval byt odporkyni, nemožno účelovo podriaďiť pod ustanovenia o vrátení daru, pokiaľ by v konaní nebola preukázaná pravdivosť tohto tvrdenia, teda pravdivosť nevhodného správania odporkyne voči navrhovateľovi, správania, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi...

... Z vykonaného dokazovania v nadväznosti na tvrdené nevhodné správanie súd zistil ďalší rozpor v tvrdeniach navrhovateľa v nadväznosti na predmet sporu. Posledná platba služieb spojených s užívaním bytu zo strany navrhovateľa, ako sám uvádza, je zo 6/2010 a z rovnakého časového obdobia je aj preplatok, ktorý mu nebol vrátený zo strany odporkyne, resp. jej manžela. Návrh na vrátenie daru podal navrhovateľ až 24.4.2012, výzva na vrátenie daru z tohto dôvodu je zo dňa 26.3.2012, doručená dňa 27.3.2012.

Z uvedeného je zrejmé, že až po dvoch rokoch vyzval darca - navrhovateľ odporkyňu - obdarovanú na vrátenie daru z uvedeného dôvodu. Tým mal súd preukázané, že neexistuje príčinná súvislosť medzi platbou služieb a energií a žalobou na vrátenie daru. Tým mal súd zároveň preukázané, že nie je daná požadovaná veľká intenzita zásahu do práv darcu -

navrhovateľa. V prípade takej veľkej intenzity zásahu, akú tvrdí navrhovateľ, by okamžite obdarovanú vyzval na vrátenie daru. Rovnako pri porovnaní časovej príčinnej súvislosti vo veci 11 C/10/2011, ktorá, podľa tvrdenia navrhovateľa, tvorí základ podaného návrhu vo veci 4C/53/2012. Návrh vo veci 11C/10/2011 bol podaný dňa 13.1.2011 a navrhovateľ vyzval odporkyňu výzvou na vrátenie daru z tohto dôvodu až dňa 26.3.2012, výzvu jej doručil dňa 27.3.2012, teda po roku od zásahu. Pokiaľ považoval podanie žaloby vo veci 11 C/10/2011 proti darcovi za konanie v rozpore s dobrými mravmi takej veľkej intenzity, potom, podľa názoru súdu, ihneď po podaní žaloby vo veci 11C/10/2011 by bol vyzval odporkyňu k vrátenia daru. Tvrdenia navrhovateľa z uvedených dôvodov súd vyhodnotil ako účelové...

... Vlastníčkou bytu je odporkyňa. Byt neužíva, nepožíva jeho plody a úžitky, pretože ho nemôže prenajímať cudzej osobe za trhové nájomné. Nemá k tomuto bytu ani kľúč, teda ani prístup. Nemá žiadne práva vlastníka, len povinnosti. Podľa názoru súdu by bolo práve v rozpore s dobrými mravmi výklad pojmu vecného bremena, keby navyše platila namiesto navrhovateľa aj spotrebu energií a služieb spojených s užívaním bytu, ktoré využíva výlučne darca.. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že na spotrebe energií a služieb spojených s užívaním bytu sa objektívne odporkyňa nepodieľa, pretože nemá k dispozícii kľúč od bytu a v byte nebýva, pretože na bývanie v tomto byte nie je odkázaná. Aj odporkyňa, aj jej rodina majú bytovú otázku vyriešenú.

Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že keď požadovala odporkyňa - obdarovaná od navrhovateľa - darcu platby za energie v konaní 11 C/10/2011 postupovala v súlade s právom, v súlade so zákonne dohodnutým vecným bremenom v darovacej zmluve. Súd preto nemohol vyhodnotiť podanie žaloby vo veci 11C/10/2011 proti darcovi, ktorý nechce dobrovoľne služby spojené s užívaním bytu platiť, za protiprávne konanie odporkyne. za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Mal zato. že nie sú splnené podmienky § 630 Občianskeho zákonníka. Odporkyňa - obdarovaná sa nedopustila proti darcovi protiprávneho konania v rozpore s dobrými mravmi, nedopustila sa proti darcovi konania takej intenzity, ktoré by bolo právne relevantným základom pre vydanie daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka, preto dorúčením výzvy zo dňa 26.3.2012, dňa 27.3.2012 na čl. 10 spisu nedošlo momentom doručenia ex nunc k zrušeniu darovacej zmluvy a nedošlo týmto momentom k obnoveniu vlastníckeho práva darcu. Odporkyňa ako obdarovaná sa nestala

týmto momentom neoprávneným držiteľom veci. Je naďalej oprávnenou držiteľkou veci, vlastníčkou veci.» Krajský súd po preskúmaní rozsudku okresného súdu neuznal opodstatnenosť argumentácie sťažovateľa a napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

12. Najvyšší súd v namietanom rozhodnutí o podanom dovolaní detailne špecifikoval dôvody, pre ktoré prípustnosť dovolania sťažovateľa nevyplýva z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), keďže napadnutý rozsudok nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v označených ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd skúmal, či v konaní súdov nižšieho stupňa nedošlo k procesnej vade konania v zmysle ustanovení § 237 OSP.

Najvyšší súd ďalej dôvodil, že sťažovateľ v dovolaní v súvislosti s ustanovením § 237 ods. 1 písm. f) OSP namieta vady, ktoré spočívajú najmä v tom, že *„rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, súdne rozhodnutia trpia nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, nevysporiadali sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami pre posúdenie veci a ich myšlienkový postup nebol v odôvodnení dostatočne vysvetlený“*. Najvyšší súd v nadväznosti na označenú dovoláciu námietku sťažovateľa prezentoval podrobnú interpretáciu obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd garantujúcich účastníkovi konania právo na spravodlivý súdny proces, kde ilustroval parametre kvalitného odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Tu zdôraznil, že všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Najvyšší súd v nadväznosti na to dôvodil, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje podrobné vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie, a jeho postup bol v súlade s § 219 ods. 2 OSP. Zároveň poukázal na skutočnosť, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie (tak, ako aj v posudzovanej veci), stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie

veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Najvyšší súd zároveň uzavrel, že za vadu konania v zmysle § 237 písm. f) OSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. V nasledujúcom bode najvyšší súd uviedol, že sťažovateľ ako ďalší dovolací dôvod prezentoval tvrdenia, že rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj odvolacieho súdu bolo založené na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. b) OSP]. Najvyšší súd na tomto mieste vysvetlil, že ide síce o relevantný dovolací dôvod, avšak tento sám osebe prípustnosť dovolania sťažovateľa nezakladá. Najvyšší súd zároveň vysvetlil, že dovolací súd sa môže opodstatnenosťou týchto dovolacích dôvodov zaoberať, iba ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému pripúšťa dovolanie zákon. V nadväznosti na túto skutočnosť uzavrel, že v sťažovateľovom prípade prípustnosť dovolania proti namietanému rozsudku nevyplýva ani z ustanovenia § 238 a ani z ustanovenia § 237 OSP. V dôsledku daných skutočností v súlade s § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku dovolanie sťažovateľa ako dovolanie proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

13. Ústavný súd je toho názoru, že najvyšší súd v namietanom uznesení, opierajúc sa o skutkové zistenia okresného súdu a krajského súdu, zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil svoj skutkový a tomu zodpovedajúci právny záver, čím poskytol dostatočnú ochranu označeným právam sťažovateľa. Namietané rozhodnutie nevykazuje znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, nie je v nesúlade s platnou právnou úpravou, nepopiera zmysel interpretovaných a aplikovaných právnych noriem a predovšetkým obsahuje dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie svojich skutkových a právnych záverov. Ústavný súd v takýchto prípadoch nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu. Odôvodnenie namietaného rozhodnutia tak zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, a ústavný súd preto konštatuje kvalitu odôvodnenia namietaných rozhodnutí ako súladnú s obsahom čl. 46 ods. 1 ústavy.

14. V nadväznosti na namietané porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd uzatvára, že medzi argumentáciou sťažovateľa

(pozostávajúcou najmä z opisu skutkového stavu v konaniach pred všeobecnými súdmi) a označeným právom, ktoré sťažovateľ namietal vo svojej sťažnosti, absentuje vzájomná príčinná súvislosť.

15. Vzhľadom na uvedené ústavný súd hodnotí podanú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, a preto ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Z dôvodu odmietnutia sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa (najmä návrhom na zrušenie napadnutého uznesenia a priznanie finančného zadosťučinenia) nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2017